

„Et saadant Forlig kan ligesom en endelig Dom fuldbyrdes ved Execution“.

ad Udvalgets § 79 (192de Afstemning).

Istedetfor Ordene: „Mulk for unødigt Trætte“ sættes: „i Mulk for unødigt Trætte fra 1 til 5 Rbd.“

ad Udvalgets § 81 (195de Afstemning).

Ordene „eller dog Klageren har iagttaget“ forandres til: „eller Klageren i alt Fald ikke har iagttaget“.

ad Udvalgets § 84 (199de Afstemning).

Det andet Punktum i første Stykke: „Dy-naaes Forlig . . . derom forenes“ ud-gaar.

I tredje Stykke forandres „1 Mark“ til „8 Skilling“.

Ordføreren: Den første Paragraph i det Affnit, som nu foreligger til Forhandling, er § 43, der bestemmer, hvorledes Lyendeforholdet skal ordnes efter Huusbondens Død. Denne har ikke forekommet Udvalget ganske tydeligt affattet, og i en vis Henseende heller ikke ganske billig mod Huusbondens Efterladte. Udvalget har derimod troet, at Forholdet langt bedre kunde ordnes saaledes, som man har foreslaaet i Betænkningen, nemlig i 1ste Stykke, at, naar Huusbonden dør, og Familien vedbliver hans Bedrift, skal Lyendet være forpligtet til at tjene den Tid ud, hvori det er fastet. Dog har man tilføjet af Billighedshensyn, at Lyendeforholdet i alt Fald ikke skulde være længere end eet Aar. Man synes nemlig at maatte antage, at, just fordi Huusbonden dør, er Familieforholdet ikke dermed aldeles opløst, og det burde i alt Fald ikke have nogen Indflydelse paa Lyendets Stilling, naar den Bedrift, som Huusbonden hidtil har havt, vedbliver under Familiens Bestyrelse, og der ikke fordres Andet af Lyendet end det samme Arbeide, som hidtil har

været det paalagt. Hvad det andet Stykke angaaer, da har man ladet sig lede til det deri indeholdte Forslag af Hensyn til de enkelte Tilfælde, hvor en Familie ved Huusbondens Død ligesom blev opløst, og hvor det da var af Vigtighed for de Efterlevende at kunne blive Lyendet qvit saa tidligt som muligt. Naar f. Ex. en Embedsmand eller en mindre næringsdrivende Borger dør, hvis Bedrift paa den Maade ophører, saa er det af Vigtighed for de Efterlevende, at Lyendet kan blive demitteret paa en saa lempelig Maade som muligt. Der kan heller ikke efter Udvalgets Mening deri ligge nogen Ubillighed mod Lyendet, da det jo under alle Omstændigheder faaer 3 Maaneders Lon og 8 Ugers Kostpenge, som dog maa synes at være en ganske klækelig Erstatning, og i Tilfælde af, at det ikke skulde findes tilstrækkeligt, saa maa man jo henføre Dødsfaldet til et saadant ulykkeligt Tilfælde, hvoraf Følgerne ligesaavel kunne ramme Lyendet, som Huusbondens Familie.

Med Hensyn til § 52 havde Udvalget i sin Betænkning foreslaaet, at Bøderne skulde tilfalde Huusbonden, men paa Grund af hvad der blev vedtaget ved § 19 ifølge den Forandring, man dengang ved et Ændringsforslag havde foreslaaet, hvorefter det oprindelig stillede Ændringsforslag faldt bort, har man ogsaa troet at burde frafalde det oprindeligt til § 52 stillede Ændringsforslag. Om § 53 gjælder tildeels de samme Grunde som de, hvorfor § 20 gik ud, og man har derfor ogsaa foreslaaet, at denne Paragraph skulde udgaae. Man troede nemlig, at det kunde være tilstrækkeligt, at de hidtil gjældende Bestemmelser beholdt deres Anvendelse. Hvad de enkelte Tilfælde angaaer, i hvilke et Lyende kunde ville indgaae Ægtekab, efter at hun havde tiltraadt Tjenesten, og hvor det vilde være til hendes sande Lykke, saa lader det sig jo vel nok arrangere med Huusbonden, og forsaavidt hun skulde have tænkt paa at gifte sig, forinden hun tiltraadte Tjenesten, selv om det ikke var saa aldeles bestemt, saa vil det jo være hendes egen Skyld, om det ikke skeer; thi hun kunde have indgaaet Tjenesten paa kortere Tid, da der jo ingen bestemt Grænsse er fastsat for Tjenestetidens Varighed.